

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1080 ²	Κυριακή Πεντηκοστῆς (Ἰω. 7,37-52· 8,12) 19 Ἰουνίου 2016 πρωὶ (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἡ δίψα τῆς ψυχῆς

«Ἐκραξε λέγων (ὁ Ἰησοῦς): Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω» (Ἰω. 7,37)

Τὰ λόγια αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶνε θεϊκά, λόγια ἀνεκτιμήτου ἀξίας. Εἶνε μία πρόσκλησις πρὸς ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, μία **παγκόσμιος πρόσκλησις**, ποὺ ἀπευθύνει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, «ὁ γλυκύτατος ἀφέντης μας» ὅπως ἔλεγε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός. Ἐάν ὁ κόσμος δεχόταν αὐτὴ τὴν πρόσκλησις, ὁ πλανήτης μας θὰ ἦταν παράδεισος. Δυστυχῶς σὲ λίγες ψυχὲς ἔχει ἀπήχησι ὁ λόγος αὐτὸς τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἄς δοῦμε σύντομα τὸν λόγο αὐτόν.

***

Ὁ Χριστὸς εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ σὲ μία ἐορτὴ τῶν Ἰουδαίων. Παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ τὸ **νερό**, ποὺ χυνόταν τότε γύρω ἀπὸ τὸ θυσιαστήριο, εἶπε: Ἐάν κανεὶς διψᾷ, νὰ ἔρθῃ νὰ τοῦ δώσω νὰ πιῇ τὸ νερὸ τὸ ἀθάνατο (βλ. Ἰω. 7,37). Τί σημαίνουν τὰ λόγια αὐτά, ἀδελφοί μου;

Σὲ κάθε ἄνθρωπο, εἴτε αὐτὸς κατοικεῖ στὸ Βόρειο Πόλο ὡς Ἐσκιμῶς, εἴτε κατοικεῖ στὶς πηγὲς τοῦ Νείλου ποταμοῦ ὡς ἄγριος, σὲ κάθε ἄνθρωπο, ὁποιοῦδήποτε χρώματος, ὁποιασδήποτε γλώσσης καὶ καταγωγῆς καὶ μορφώσεως, σὲ κάθε ἄνθρωπο ὁ Θεὸς φύτευσε μία ἐπιθυμία· σὲ κάθε ἀνθρώπινη καρδιὰ ὑπάρχει ἓνας πόθος. Εἶνε δίψα παγκόσμιος. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ φτωχοί, ἀμόρφωτοι καὶ μορφωμένοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, νεώτεροι καὶ γεροντότεροι, ὅλοι σὲ κάθε τόπο καὶ σὲ κάθε καιρὸ, ἓνα πόθο ἔχουν. **Τί διψᾷ ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ; Διψᾷ τὴν εὐτυχία**· ὁ ἄνθρωπος θέλει νὰ ζήσει εὐτυχισμένος.

Ἀλλὰ **τί κάνει τὸν ἄνθρωπο εὐτυχισμένο**; Ἐδῶ ὑπάρχει διαφωνία. Ἄλλοι λένε, ὅτι τὴν εὐτυχία ἐξασφαλίζει τὸ χρήμα· ἔχεις λεφτά; κάνεις ὅ,τι θέλεις... Ἄλλοι λένε: Ὅχι τὰ λεφτά, ἀλλὰ ἡ δόξα, τὰ μεγαλεῖα καὶ οἱ τιμές. Ἄλλη παράταξις λέει, ὅτι Ὅχι τὰ μεγαλεῖα καὶ τὸ χρήμα, ἀλλὰ οἱ ἡδονὲς καὶ διασκεδάσεις. Καὶ ἄλλη πάλι παράταξις λέει, ὅτι ἡ

γνώσις καὶ ἡ τέχνη θὰ κάνουν εὐτυχισμένο τὸν ἄνθρωπο.

Τί ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε σ' αὐτά; Ὡς πρὸς τὸ **χρήμα**, παρατηροῦμε ὅτι ὑπάρχουν περιστάσεις ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ προσφέρει τίποτα, ἀπολύτως τίποτα. Ὅταν λ.χ. φθάνη ἡ τελευταία ὥρα τοῦ ἀνθρώπου καὶ οἱ γιατροὶ εἶνε ἀπελπισμένοι καὶ φάρμακα δὲν ὑπάρχουν καὶ ὁ ἄνθρωπος πλησιάζει νὰ πεθάνῃ, τὴν ὥρα ἐκείνη τί ἔχει νὰ προσφέρει τὸ χρήμα; Ὁ Ὠνάσης, ὅταν πέθαινε στὸ νοσοκομεῖο τῶν Παρισίων, ἔλεγε στὸν γιατρό· Γιατρέ, σοῦ δίνω τὴν περιουσία μου ἂν μὲ κάνῃς καλά... Ὅταν ὁ χάρος σὰν μαῦρος κόρακας πετᾷ κι ἀρπάξει μέσ' ἀπ' τὸ σπίτι τὸν πατέρα, τὴ μητέρα, τὸ παιδί, τὰ προσφιλῆ πρόσωπα, καὶ κλαῖνε καὶ θρηνοῦν οἱ συγγενεῖς, τὴν ὥρα ἐκείνη τῆς μεγάλης συμφορᾶς τί μπορεῖ νὰ προσφέρει τὸ χρήμα; Τίποτε ἀπολύτως. Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ ὁ πλούσιος μὲ τὸ χρήμα του εἶνε ν' ἀγοράσῃ ἓνα μεταξωτὸ μαντήλι γιὰ νὰ σφουγγίξῃ τὰ δάκρυά του. Ἀλλὰ τὰ δάκρυα, εἴτε τὰ σφουγγίζεις μὲ μεταξωτὸ μαντήλι εἴτε πέφτουν κάτω, εἶνε τὰ ἴδια. Γι' αὐτὸ εἶπαν, ὅτι μὲ τὰ λεφτὰ ὅλα τ' ἀγοράζεις – ἓνα δὲν ἀγοράζεις, τὴν εὐτυχία.

Ἀλλὰ μήπως **ἡ δόξα**, τὰ μεγάλα ἀξιώματα, οἱ τιμές καὶ οἱ θρόνοι, δίνουν στὸν ἄνθρωπο τὴν χαρὰ καὶ εὐτυχία; Ὅχι, ἀδελφοί μου. Ἄν μελετήσουμε τὴν ἱστορία μεγάλων ἀνδρῶν, τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τῶν καισάρων, τοῦ Ναπολέοντος..., θὰ δοῦμε ὅτι ὅσο κανεὶς ἀνεβαίνει στὰ μεγάλα ἀξιώματα, τόσο πιὸ μεγάλες πικρίες δοκιμάζει. Κάτω ἀπὸ τοὺς θρόνους, κάτω ἀπὸ τὰ μεγαλεῖα, κάτω ἀπὸ τὶς δάφνες τῶν νικῶν καὶ τῶν θριάμβων κρύβονται φίδια καὶ σκορπιοὶ ποὺ δηλητηριάζουν τὴν ζωὴ.

Τὸ χρήμα λοιπὸν ὄχι, ἡ δόξα ὄχι· μήπως **οἱ ἡδονὲς** καὶ διασκεδάσεις, μήπως τὸ «*Φάγωμεν καὶ πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν*»

(Ήσ. 22,13=A' Κορ. 15,32) εἶνε αὐτὸ ποῦ θὰ μᾶς χαρίση τὴν εὐτυχία; Εἶνε γεγονός, ἀδελφοί μου, ὅτι οἱ τέρψεις τῶν αἰσθήσεων προσφέρουν κάποιες χαρές· ἀλλ' αὐτὲς δὲν διαρκοῦν. Εἶνε δὲ ἐξ ἴσου γεγονός ὅτι ἑκατομμύρια ἄνθρωποι καὶ μάλιστα νέοι, ποῦ ἔχουν πέσει μὲ τὰ μοῦτρα στὶς ἡδονὲς καὶ διασκεδάσεις, ποῦ ξενυχτοῦν στὰ κέντρα καὶ ρουφοῦν μὲ ὅλες τὶς αἰσθήσεις τὸ κύπελλο τῶν ἡδονῶν ἢ ποτίζουν τὸ κορμί τους καὶ μὲ ναρκωτικά, ὅλοι αὐτοὶ μαρτυροῦν, ὅτι δὲν εἶνε ἐκεῖ ἡ εὐτυχία· ἐκεῖ, ἀντιθέτως, εἶνε ὁ θάνατος καὶ ἡ καταστροφή.

Ἀλλὰ μήπως, τέλος, **ἡ γνῶσις, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τέχνη** κάνουν τὸν ἄνθρωπο νὰ εὐτυχή; Ἐδῶ ἀπαντᾷ ὁ φιλόσοφος Σωκράτης· «Ἐν οἴδα, ὅτι οὐδὲν οἶδα»· ἕνα γνωρίζω, ὅτι δὲν γνωρίζω τίποτα. Συνεπῶς, δὲν λύνεται τὸ ζήτημα.

Μήπως ὅμως, θὰ πῆτε, μήπως **ὅλα αὐτὰ μαζί** (πλοῦτος, δόξα, ἡδονές, γνῶσις, ἐπιστήμη, τέχνη), ἐνωμένα, μποροῦν νὰ ξεδιψάσουν τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ; Σπάνιο πρᾶγμα βέβαια στὸν ἴδιο ἄνθρωπο νὰ συνυπάρχουν ὅλα τ' ἀγαθά. Ἐνα μόνο τέτοιο παράδειγμα ἀνθρώπου παρουσιάστηκε· ὁ βασιλεὺς **Σολομῶν**. Αὐτὸς τὰ εἶχε ὅλα. Πλοῦτο καὶ χρήμα; στέρνες χρυσάφι διέθετε. Ἡδονές; χαρέμι ὀλόκληρο εἶχε, χίλιες γυναῖκες, τὶς ὠραιότερες. Δόξα; δὲν ὑπῆρχε ἐνδοξότερος. Γνῶσις; σοφὸς ἐπιστήμων καὶ συγγραφεὺς ἦταν. Ἄφοῦ λοιπὸν τ' ἀπήλαυσε αὐτά, στὸ τέλος τὸν ρωτοῦμε· Ὅλα τὰ γεύθηκες, τί κατάλαβες ἀπ' τὴ ζωὴ αὐτῆ; Καὶ ἀπαντᾷ ὁ Σολομῶν – πάρτε μολύβι καὶ γράψτε· «*Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2). Καὶ αὐτὸ τὸ ἐπιβεβαιώνουν οἱ νεκροί, ποῦ φωνάζουν ἀπὸ τὰ μνήματα· Μηδὲν τὰ χρήματα, μηδὲν οἱ διασκεδάσεις, μηδὲν οἱ ἡδονές, μηδὲν τὰ ἀξιώματα, μηδὲν οἱ θρόνοι, μηδὲν οἱ γνώσεις καὶ ἐπιστήμες, μηδὲν οἱ τέχνες...

Τότε λοιπὸν πῶς ζῆ ὁ ἄνθρωπος; **πῶς ξεδιψᾷ ἡ ψυχὴ**; Δὲν ὑπάρχει τρόπος ποῦ ὁδηγεῖ στὴν πραγματικὴ εὐτυχία; Ὑπάρχει. Ποιὸς εἶνε ὁ τρόπος αὐτός; Ὅπως στὴ Φλώρινα φτειάξαμε ἕνα δρομάκι, μὲ τὸ ὁποῖο ἀνεβαίνει κανεὶς ἐπάνω στὸ Σταυρό, στὸ ὕψωμα 1.020, κι ἀπὸ 'κεῖ βλέπει ἕνα θαυμάσιο πανόραμα, ἔτσι, ἀγαπητοί μου, ὑπάρχει καὶ στὴ ζωὴ αὐτῆ ἕνας δρομίσκος, ποῦ δι' αὐτοῦ μποροῦμε νὰ φθάσουμε «*εἰς ὕψος νοητὸν*» καὶ ν' ἀπολαύσουμε τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία καὶ ἀγαλλίασι. Ὁ δρόμος αὐτὸς δὲν εἶνε τὸ χρήμα, δὲν εἶνε οἱ ἡδονές, δὲν εἶνε τὰ πλούτη, δὲν εἶνε οἱ διασκεδάσεις, δὲν εἶνε τὰ κάλλη καὶ ἡ ὠραιότης, δὲν εἶνε τὰ ἄλλα ἀνθρώπινα πρᾶγματα. Διότι ὁ ἄνθρωπος μ' αὐτὰ

ἀπατᾶται καὶ ταλαιπωρεῖται. Μοιάζει μὲ τὸ μυθικὸ Τάνταλο. Ὁ **Τάνταλος** ἀμάρτησε, λέει, (ὅπως ἀμάρτησε καὶ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος) καὶ οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου τὸν καταδίκασαν στὸν ἄδη – σὲ τί; Τὸν ρίξαν σὲ μιὰ λίμνη· καὶ ἐνῶ διψοῦσε κ' ἤθελε νὰ πιῆ, μόλις ἄπλωνε τὴ χούφτα του νὰ πάρη νερό, τὸ νερό ἔφευγε. Ἔτσι ἦταν **πάντα διψασμένος**. Ὁ Τάνταλος εἶνε εἰκόνα κάθε ἀνθρώπου. Μέσα στὰ στήθη μας ὑπάρχει ταντάλειος δίψα. Διψοῦμε γιὰ ἄφθαρτο πλοῦτο, διψοῦμε γιὰ ἀμάραντη δόξα, διψοῦμε γιὰ πνευματικὲς ἡδονές, διψοῦμε τὴ γνῶσι τῆς ἀληθείας καὶ τὴν γνησίαν ἐπιστήμη, διψοῦμε τὴν ἀληθινὴν χαρὰ, διψοῦμε μεγαλεῖα οὐράνια, διψοῦμε ἀγιότητα καὶ τελειότητα. Πῶς θὰ φθάσουμε σ' αὐτά;

Ὑπάρχει λοιπὸν ἕνας δρομίσκος, ποῦ ὁδηγεῖ σ' αὐτὴ τὴν κορυφή, τὴν κορυφὴ τοῦ Γολγοθᾶ. Καὶ ὁ δρόμος αὐτὸς εἶνε **ἡ πίστις μας**. Αὐτὴ ὁδηγεῖ στὸν Ἐσταυρωμένο. Ἐπάνω ἐκεῖ, ἀπὸ τὸ βράχο τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου, βγήκε νερό, ἀνέβλυσε ποταμὸς ὀλόκληρος. Δὲν εἶνε ψέμα, εἶνε ἡ πραγματικότης. Ποιὸ εἶνε τὸ νερὸ αὐτὸ ποῦ ποτίζει καὶ δροσίζει τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου; Εἶνε **ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος**, ποῦ ἐορτάζουμε σήμερα.

Ἴδου ἡ αἰώνιος **δίψα** τῆς ψυχῆς, ἴδου καὶ τὸ ἀθάνατο **νερὸ** ποῦ τὴ δροσίζει.

* * *

Φθάσαμε, ἀγαπητοί μου, σὲ μιὰ ἐποχὴ, ποῦ οἱ ἄνθρωποι **γιὰ ἄλλα διψοῦν**. Μίλα στὸν ἄλλο γιὰ λεφτά, γιὰ γυναῖκες, γιὰ ἡδονές, γιὰ ἔρωτες, γιὰ ποδόσφαιρο, γιὰ πολιτικὴ, γιὰ ἐξουσία, γιὰ ταινίες... σ' ἀκούει. Μίλα του γιὰ Πνεῦμα ἅγιο... κινέζικα τοῦ φαίνονται.

Ἦ Πνεῦμα ἅγιο, ἔλα στὴν καρδιά μας!

Τί χρειάζεται γιὰ νὰ ἔρθῃ; **Νὰ πιστέψουμε**. Τί νὰ πιστέψουμε; **Ὅτι ὑπάρχει** Πνεῦμα ἅγιο, ὑπάρχει ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὴ ἡ χάρις ποτίζει τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, θερμαίνει τὴν καρδιά, ἠλεκτρίζει τὴν ἀδράνεια τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά.

Εἶθε, ἀγαπητοί, τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρα, ποῦ ἐορτάζουμε τὴν κάθοδο τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅταν γονατίζουμε καὶ διαβάζονται οἱ εὐχὲς τοῦ ἔσπερινοῦ, νὰ τὶς ἀκοῦμε ὄχι μὲ ψυχρὴ ἀλλὰ μὲ θερμὴ καρδιά, μὲ διψῶσα καρδιά, μὲ **πιστεύουσα** καρδιά. Ἄς ζητήσουμε νὰ ἔρθῃ ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Κι ὅταν τὸ ζητήσουμε, τὸ ἅγιο Πνεῦμα θὰ μᾶς δροσίση καὶ **θὰ μᾶς ξεδιψάσῃ**. Τότε θὰ αἰσθανθοῦμε τὰ λόγια ποῦ εἶπε ὁ Χριστός· Ὅποιος διψᾷ, ἄς ἔρχεται σ' ἐμένα, κ' ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω τὸ ἀθάνατο νερό.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**